

KARINA SMIGLA-BOBINSKI

KARINA SMIGLA-BOBINSKI (*1967, Štetín, Poľsko) žije a pôsobí ako nezávislá umelkyňa v Mníchove a Berlíne. Študovala umenie a vizuálnu komunikáciu na Akadémii výtvarných umení v Krakove a Mníchove. Ako intermedialná umelkyňa sa vo svojej umeleckej tvorbe zameriava na prácu s analógovými a digitálnymi médiami a pohybuje sa medzi vedou, intuíciou, vyjadrením a poznaním. Tvorí a spolupodieľa sa na projektoch v rozmedzí od kinetických skulptúr, interaktívnych inštalácií, umeleckých intervencií, objektov zobrazujúcich zmiešanú realitu, multimédií, fyzických divadelných performancií a online projektov. Jej diela prepájajú kinetické umenie s kresbou, videom, inštaláciou, maľbou, performanciou a sochárstvom, pričom metóda ich výroby je ich neoddeliteľnou súčasťou, ide o priame umenie, ktoré dáva do popredia materiál, pohyb v čase a dopad na celkový výsledok.

KARINA SMIGLA-BOBINSKI (*1967, Szczecin, Poland) lives and works as a freelance artist in Munich and Berlin. She studied art and visual communication at the Academy of Fine Arts in Krakow, Poland and Munich, Germany. She works as intermedia artist with analogue and digital media and move between science, intuition, expression and cognition. She produces and collaborates on projects ranging from kinetic sculptures, interactive installations, art interventions, featuring mixed reality objects, multimedia physical theatre performances and online projects. Her works bridge kinetic art, drawing, video, installation, painting, performance and sculpture, her works contain the method of their making, they are direct art, which foregrounds the material, movement through time and impact on results.

2

3

4

1 Karina Smigla-Bobinski: CONE, 2013, in situ kinetická inštalácia so zvukom prezentovaná v MSGSÚ Tophane-i Amire Culture and Arts Center v Istanbul, kovová konštrukcia, fólia, reproduktor, pružiny, lanká, reflektory, priemer približne 10 metrov, výška 6 metrov, majetok autorky, foto: Baris Ozecin
Karina Smigla-Bobinski: CONE, 2013, in situ kinetic sound installation at MSGSÚ Tophane-i Amire Culture and Arts Center in Istanbul, metal construction, foil, speaker, springs, ropes, spotlights, about 10 m diameter, high 6 m, courtesy of the artist, photo: Baris Ozecin

2 Karina Smigla-Bobinski: JOSS, 2010, umelecká intervencia, Joss papier, drevená konštrukcia, variabilné rozmery, majetok autorky, foto: archív autorky
Karina Smigla-Bobinski: JOSS, 2010, an art intervention, Joss papers, wood construction, variable dimensions, courtesy of the artist, photo: archive of the artist

3 Karina Smigla-Bobinski: KALEIDOSCOPE, 2016, analógová interaktívna inštalácia, veľkoformátový streaming na LED fasádu – FILE – Electronic Language, Festival São Paulo, LED obrazovka, projekcia, variabilné rozmery, majetok autorky, foto: archív autorky
Karina Smigla-Bobinski: KALEIDOSCOPE, 2016, analog interactive installation, large scale streaming on the LED facade – FILE – Electronic Language, Festival São Paulo, LED screen, projection, variable dimensions, courtesy of the artist, photo: archive of the artist

4 Karina Smigla-Bobinski: MORNING STAR, 2013, skulpturálna inštalácia, šípy, priemer 2 metre, majetok autorky, foto: archív autorky
Karina Smigla-Bobinski: MORNING STAR, 2013, sculptural installation, arrows, 2 m diameter, courtesy of the artist, photo: archive of the artist

Karina Smigla-Bobinski: SIMULACRA, 2013, interaktívna videoinštalácia, organické analógové mentálne kino, 4 monitory, video mini prehrávač, video, rozdeľovač, káble, variabilné rozmery, majetok autorky, foto: Thales Leite
Karina Smigla-Bobinski: SIMULACRA, 2013, interactive video installation, organic analogue mental cinema, 4 monitors, video mini player, video, splitter, cable, variable dimensions, courtesy of the artist, photo: Thales Leite

KHB
Kunsthalle
Bratislava

OTVORENÉ / OPEN
Pon: 12:00 – 19:00 / Mon: 12 – 7 p.m.
Uto: zatvorené / Tue: closed
Str: 13:00 – 20:00 / Wed: 1 p.m. – 8 p.m.
Štv – Ned: 12:00 – 19:00 / Thu – Sun: 12 – 7 p.m.

Vstup voľný / Free entry

Kunsthalle Bratislava
Nám. SNP 12, 811 06 Bratislava
Slovenská republika / Slovak Republic

www.kunsthallebratislava.sk

S finančnou podporou
Web financial support

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Partner osvetlenia fasády
Building Lighting Partner

SLOVENSKE
ELEKTRÁRNE

Spolorganizátor
Co-organizer

Bela
INOC

Partneri výstavy
Partners of the Exhibition

KNAUF

DryCon
sada kartónových systémov

Bistrot
der Bundesrepublik Deutschland
Freiburg

Mediálni partneri
Media Partners

SLOVAKIA
SLOVAKIA

WebNoviny

rtv

RÁDIO DEVIN

KARINA SMIGLA-BOBINSKI

Kurátorka / Curator: Zuzana Pacáková

OTVORENIE / OPENING
27. september 2018 od 18:00 do 20:00 hod.
September 27th 2018 from 6 until 8 p.m.

TRVANIE VÝSTAVY / DURATION:
28. september – 30. október 2018
September 28th – October 30th 2018

LAB
Kunsthalle
Bratislava

ADA, nezávislý performer

Kurátorka výstavy : Zuzana Pacáková

ADA je postindustriální „tvor“, připomínající molekulární hybrid z nano-biotechnologie s možností produkce děl prostřednictvím metody open source. Ide o umělecké dílo s dušou. ADA je esteticky komplexná, interaktivní, komunikující, volně plávající prostorem. Je přehledná, místami pichlavá, membránu připomínající, heliém vyplněná guľa, ktorej povrch tvorí niekoľko desiatok hrotov z dreveného uhlia.

ADA je haptický kreslící stroj – je otrokem naší túžby pohnout ňou. Vyzádaje od nás participáciu, vtáhuje nás do hry, chce aby sme sa zapojili do procesu tvorby. Jej rozpochybovaním začína nepredvídateľná „akcia“ kresby po stenách, strope a podlahe galérie.

ADA nepotrebuje programovanie – jedná sa o analógový interaktívny kinetický objekt. Inšpiráciou pre jej vznik bola činnosť Charlesa Babbage a Ady Lovelace, ktorí v 19. storočí vytvorili prvý koncept počítača. Babbage poskytol programovateľný stroj, Lovelace zase popísala prvý software. Výnimočnosť tohto analytického stroja by spočívala v tom, že okrem matematických procesov, by bol schopný generovať napríklad aj umelécké diela – poéziu, hudbu či obrazy. To iniciovalo počítačnú ideu lietajúcej kreslící lopty Kariny Smigla-Bobinski.

ADA komunikuje rôznymi spôsobmi. Môžeme si do nej len tak ťuknúť ako do plážovej lopty a nechať sa zhypnotizovať jej pohybom. Je to náklzivé. V domnení, že sme schopní ADA ovládať, pokúšame sa o jej kontrolu a koordinovanú kresbu. Sme v tranze a na chvíľu zabúdame, kde sa vlastne nachádzame. ADA je však sebestačná a napriek našej snahe, stopy ktoré produkuje, sú celkom autonómne. Transparentná guľa nadobúda auru živosti a jej čierne uhlíkové stopy zase formu kresby. Guľa uvedená do pohybu vytvára kompozíciu línií a bodov, ktoré ale ostávajú nepredvídateľné vo svojej intenzite, výraze, forme, akokoľvek sa ju pokúšame riadiť, či skrotiť. Čokoľvek vyskúšame, veľmi rýchlo si uvedomíme, že ADA je nezávislý performer, zdobiaci biele steny kresbami a znakmi.

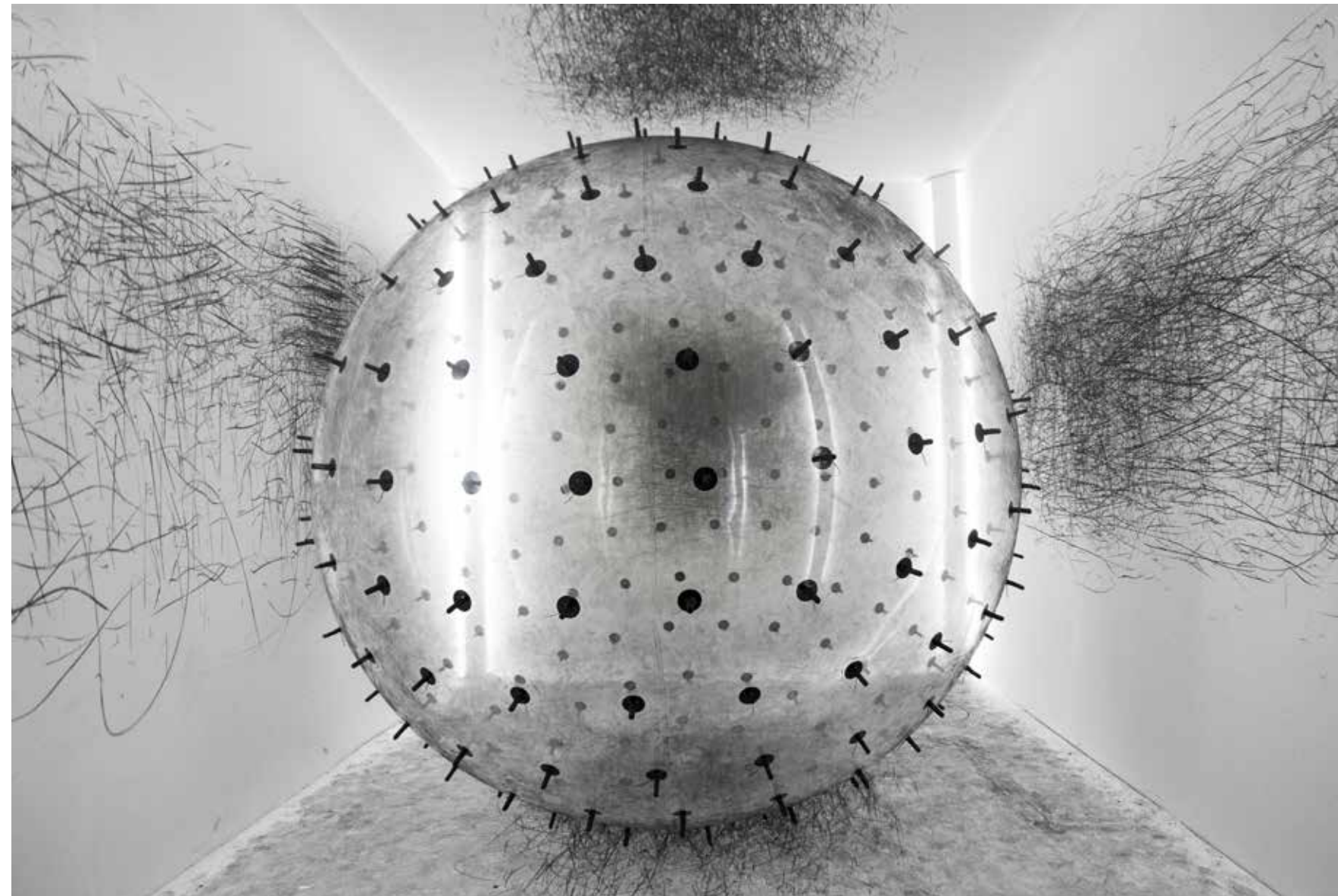
ADA nám ukazuje, ako vieme pohyb zažiť vizuálne. Vzniká tak stále viac komplikovaná štruktúra. Interaktívny charakter ADA vychádza z dlhodobého presvedčenia autorky Kariny Smigla-Bobinski o nutnosti praktickej skúsenosti s umením. Možno to vidieť tiež v jej predchádzajúcich dielach, pri ktorých kládla rovnako dôraz na participatívnosť a možnosť, aby sa každý návštevník mohol na základe svojej vôle či schopnosti rozhodnúť, ako hlboko sa ponorí do umeléckého zážitku. Autorka tým reaguje na tradičný spôsob nazerania na umenie v prostredí galérie, často krát obmedzený len na možnosť dívať sa.

ADA je živý *performance-machine* – samoformujúce umelécké dielo. Kresba bodov a línií sa stáva viac komplexnou v závislosti na zvyšujúcom sa počte „hrajúcich sa“ návštevníkov. Zanecháva stopy, ktoré nikto z prítomných, vrátane umelkyne, nie je schopný rozlúštiť. Napriek tomu, je výsledné dielo ADA nepochybné ľudské, pretože jediná dostupná metóda dekódovania kresby je asociácia. Naš mozog jej najviac rozumie a následne ju dekóduje.

ADA spolu s autorkou nastolujú otázku, či za umelécké dielo môžeme považovať samotný lietajúci objekt alebo výsledné kresby na stenách. Smigla-Bobinski ponecháva otvorenou i pozíciu preferencie obsahu, respektíve čisto vizuálnej estetickéj skúsenosti s prezentovanou formou. Interpretáciu nedefinuje, zveruje ju do rúk návštevníkov. To, čo autorka začala, publikum dokončí.

ADA, independent performer

Exhibition curator: Zuzana Pacáková

Karina Smigla-Bobinski: ADA, 2010, kinetická socha / post-digitálny kreslící stroj, PVC balón, uhlíky, heliém, vzduch, priemer 3 metre, variabilné rozmery, majetok, autorky, foto: Bruna Finelli
Karina Smigla-Bobinski: ADA, 2010, kinetic sculpture / post-digital drawing machine, PVC balloon, charcoals, helium, air, 3 m diameter, variable dimensions, courtesy of the artist, photo: Bruna Finelli

„Interaktívny charakter ADA vychádza z dlhodobého presvedčenia autorky o nutnosti praktickej skúsenosti s umením.“

“One of the sources of ADA’s interactive character is Karina Smigla-Bobinski’s long-held conviction of the necessity of practical experience with art.”

ZUZANA PACÁKOVÁ (*1986, Košice, Slovenská republika) je kurátorkou, dramaturgickou a projektovou manažérkou. Pôsobila v organizácii K13 – Košické kultúrne centrá (Kasárne Kulturpark a Kunsthalle – Hala umenia Košice) a Košice 2013, Európske hlavné mesto Kultúry. Na Slovensko priniesla medzinárodný festival umenia *Biela noc/Nuit Blanche* a pôsobí ako jeho umelecká riaditeľka v mestách Košice a Bratislava. Pôsobila taktiež ako koordinátorka Ceny Oskára Čepana (2016 – 2017). Je členkou združenia mladých kurátorov STartE so sídlom v Paríži a členkou medzinárodnej siete IN SITU Network, Lieux publics, ktorá združuje umeléckú tvorbu vo verejnom priestore.

ZUZANA PACÁKOVÁ (*1986, Košice, Slovak Republic) is a curator, dramaturge and project manager. Organisations she has worked in include K13 – Košice Cultural Centres (Barracks Kulturpark and Kunsthalle – Košice Hall of Art) and Košice 2013, European City of Culture. She works in the cities of Košice and Bratislava as the artistic director of the international festival of art *Biela noc/Nuit Blanche*, which was brought to Slovakia through her initiative. She has also worked as coordinator of the Oskár Čepan Prize (2016 – 2017). Zuzana Pacáková is a member of STartE, a Paris-based association of young curators, and a member of the international network IN SITU Network, Lieux publics, which matches art with public space.

ADA is a post-industrial “creature”, calling to mind a molecular hybrid from nano-biotechnology, with a capacity for producing works by an open source method. This is an artwork with a soul. ADA is aesthetically complex, interactive, communicative, freely floating through space. It is transparent, in places prickly, making one think of a membrane; a ball filled with helium, whose surface is composed of some dozens of spikes of charcoal.

ADA is a haptic drawing machine – it is the slave of our desire to move it. It demands participation from us, draws us into its game, wants us to connect with the process of creation. By its negotiation of space an unpredictable “event” of drawing begins along the walls, ceiling and floor of the gallery.

ADA does not need programming: what we have here is an analog interactive kinetic object. Its genesis was inspired by the activity of Charles Babbage and Ada Lovelace, who made the concept of the computer in the 19th century. Babbage provided a pioneering calculating machine, Lovelace in turn described the first software. Ada Lovelace’s aim was to create software which would be capable of producing artworks (poetry, music or paintings). It was this which suggested the initial idea of Karina Smigla-Bobinski’s flying sketching ball.

ADA communicates by various means. We can simply slap it like a beach ball and let ourselves be hypnotised by its movement. It is infectious. Under the illusion that we are able to dominate ADA, we try to control it and coordinate its drawing. We are in a trance and after a while we forget where we actually are. ADA, however, is self-sufficient, and despite our efforts the traces it produces are entirely autonomous. The transparent ball takes on the aura of a living thing and its black charcoal traces take the form of drawing. Impelled into motion, the ball creates a composition of lines and points which nevertheless remain unforeseeable in their intensity, expression and form, no matter how we seek to manage it or tame it. We try everything, and very quickly we realise that ADA is an independent performer, adorning white walls with sketches and signs.

ADA shows us how we can experience movement visually. An ever more complicated structure emerges. One of the sources of ADA’s interactive character is Karina Smigla-Bobinski’s long-held conviction of the necessity of practical experience with art. One can see this in her previous works, where she likewise laid emphasis on the participative aspect, with each visitor having the option, depending on his/her will and ability, of deciding how deeply to go into the artistic experience. In this way the artist responds to the traditional manner of viewing art in the gallery setting, often restricted simply to the opportunity to look.

ADA is a live *performance-machine* – a self-forming artwork. The drawing of points and lines becomes more complex, depending on the increasing numbers of visitors “playing”. It leaves traces which none of those present, the artist included, are able to decipher. Despite that, ADA’s resulting work is unquestionably human, because the only available method of decoding the drawing is association. Our brain for the most part understands it and subsequently decodes it.

ADA, together with the artist, poses the question of whether we can regard the flying object itself, or the resulting drawings on the walls, as an artwork. Smigla-Bobinski leaves open the position of a preference for content or for purely visual aesthetic experience with the presented form. She does not define the interpretation, entrusting that to the visitors’ hands. What the artist has begun, the public will conclude.

Translation: John Minahane